

Jepppe

Wetterhoun Jepppe: van werpkist tot werktje

Tot mijn verdriet is mijn Wetterhoun Foske door een toxoplasmose-infectie blijvend 'arbeidsongeschikt' (zie de informatieve verslagen in eerdere edities). Gelukkig heeft ze ervoor nog wel een prachtig nest kunnen voortbrengen. Teeffe Jepppe bleef bij mij.

Puppenperiode

Eind april 2018 ziet Jepppe het levenslicht, als eerste van 8 pups. Op dag 3 begint de training al: steeds als Foske even op pad is, leg ik wild in de werpkist. In de vriezer liggen acht soorten, dus ik kan variëren.

Tegelijk begin ik met early neurological stimulation (zie breedingbetterdogs.com/article/early-neurological-stimulation). Het gaat om 5 hele korte handelingen, te weten tactiele stimulatie, pup rechtop houden, pup ondersteboven houden, pup op de rug in de hand houden en thermale stimulatie. Uit onderzoek blijkt dat puppy's die van de derde tot en met de zestiende dag deze handelingen ondergaan, daar in hun latere leven zeer positieve effecten van ondervinden, zoals betere prestaties van hart en bloedvaten, snellere aanmaak van adrenaline (bijvoorbeeld voor prestaties), beter kunnen omgaan met stress en betere weerstand tegen ziekten ontwikkelen.

Vanaf week 4 breid ik de training uit met watergewenning, kennismaken met witte voerbakjes voor lijnen lopen, werken met de fluit en een vleugel aan een hengeltje om de pups geïnteresseerd te maken. Elke dag train ik met alle acht de pups. Een hele klus! In week 7 zijn zeven van de acht pups zo ver dat ze apporteren en korte lijnen lopen. Na de watergewenning thuis, zwemmen ze in week 8 allemaal in open water. Dit alles natuurlijk naast de 'gewone' socialisatie met allerhande gezelschap, geluiden (o.a. laagvliegende Chinooks, The White Stripes in standje burenruzie), locaties en autorijden. Uit

de puppy(jacht)test blijkt dat het stuk voor stuk rustige, stabiele, sociale, lieve hondjes zijn. Dat is een mooie bevestiging van wat ik als fokker al weken zie. Vier honden gaan de praktijkjacht in en dat is een best aantal voor mijn ras.

Clickerjachttraining

De broertjes en zusjes zijn vertrokken. Tijd voor Jepppe. Eerst gaan we samen aan de slag, goed voor de band, en dan bij een trainer. Met nog drie pups van ongeveer dezelfde leeftijd vorm ik een groep en gezamenlijk laten we een keer per maand Christel Holtrop invliegen voor workshops clickerjachttraining. Het is wennen, maar ik heb de smaak al snel te pakken. De methode zorgt er vooral voor dat ik veel beter leer nadenken over de stappen naar een aan te leren oefening. Het is precisiewerk en daar hou ik van.

Na een aantal workshops hebben we een stevige basis. De voorjagers vervolgen ieder hun route en ik blijf trainen bij Christel. Het werken met de clicker is erg duidelijk voor Jepppe; ze snapt heel goed de betekenis van een click en vooral ook van het niet clicken. Iets nieuws aanleren is dan ook een feest. Mijn denkbeelden over trainen zijn in korte tijd drastisch veranderd, ook voor wat betreft 'uitstapjes' naar andere trainers. Ik denk inmiddels dat het goed is om andere inzichten op te doen. Het gaat erom hoe ik die inzichten verwerk in de training. Immers, de trainer traint mij, en niet mijn hond.

Zweetwerk

Naast jachttraining doen we ook zweetwerk, dat combineer ik vanaf dat Jepppe

vier maanden oud is. Tegenstanders menen dat het ten koste gaat van het tempo bij het apporteren. Ik merk daar niets van. De Wetterhoun is tenslotte net als een staande hond een allrounder en ik zet ze dan ook graag allround in. We beginnen met babyspoortjes en in no time loopt Jepppe serieuze wedstrijdsporen en ook complexe sporen met technische moeilijkheden en verleiding. Dat is het voordeel van jong beginnen: ze heeft heel snel door hoe het werkt. Het is fijn werken met haar, ze is makkelijk te lezen en geeft veel vertrouwen.

In december 2018 wordt bij Orweja een schottest aangekondigd door onze rasvereniging NVSW. Even oefenen: ik mag bij mij in de buurt tijdens twee driftten bij een geweer op post staan. Tijdens de eerste drift geeft Jepppe geen kik. Vol concentratie kijkt ze het veld over. Tot ze een haas ziet rennen, dat is wel heel spannend, ze wil erachteraan. Ze ontploft zowat van de passie! In het begin van de tweede drift slaakt ze twee gillettjes van spanning. Er zijn nu al wat kwartjes gevallen en ze houdt het geweer en de drijvers dan ook goed in de gaten. Machtig mooi vindt ze het!

Dan een schot, van 'ons' geweer, dus heel dichtbij. Ze mag het haas apporteren. Ze kan het, maar ik sta nog niet in voor mijn pubertje en sla beleefd af. Stel je voor dat de hormonen ineens opspelen... ik neem geen risico, ga de jacht niet verstoren, genoeg spanning deze dag.

Twee maanden later is dan de schottest. Afstand nemen, schoten aanhoren en

weer bij me komen. Dat doet ze goed. Een week later is de zweetspoorproef, een F-spoor, van de rasvereniging en wij zijn ingeloot. Vooraf had ik overleg met de trainer, wat te doen...? Jeppie is nog een piepkuiken, amper 9 maanden oud, is ze er al klaar voor? 'Jazeker!' zei hij vol overtuiging. Voor het eerst voel ik enige spanning voor een proef. Jeppie is hier namelijk echt goed in, dus bij niet halen zou de teleurstelling wel heel groot zijn. Hoe leg je druk bij jezelf op...?! Spanning blijkt niet nodig. Alleen op de eerste 80 meter is ze onrustig, verder loopt Jeppie geweldig.

Ik zie alle verwijspunten en het wondbed, ze zit ramvast op het spoor. En dan word ik overmoedig, denk ik. Ineens ontbreekt de scherpte die ik tot dat moment wel had en ik mis de split second waarin Jeppie verwijst, naar rechts op de blinde haak. Ze gaat naar links een wissel op -overtuigend, dat wel- en ik volg haar. 'Euh... Anita...' hoor ik achter me. Ai! Terug naar het spoor en een klein stukje verder is daar dan het eindstuk. Met het gebruikelijke enthousiasme stort ze zich op het reevel en komt het bij me brengen. Na de felicitatie vertelt de keurmeester dat we op koers van volle bak punten lagen. Balen, maar op haar leeftijd is een ZG met 82 punten een beste score. Ze is 3e, en ook dat is mooi gezien het deelnemersveld. Na oma Wiep en mama Foske heeft nu ook Jeppie een zweetwerkkwalificatie!

Clubdiplomadag

Met 11 maanden kent Jeppie alle losse elementen van de SJP-proeven behoorlijk goed, maar we zitten nog middenin de fase van 'aan elkaar rijgen' en generaliseren van al het geleerde naar alle terreinen. Maar ja, de Clubdiplomadag van de rasvereniging is nu... we doen het gewoon, in de startersklasse, zonder verwachtingen. Op veel C- en B-onderdelen is dan ook wel iets aan te merken.

Bij het volgen even snuffelen, bij het komen op bevel is de slootkant te leuk om na een keer fluiten te komen en down blijven naast een onrustige hond is nog lastig. Apporteren gaat beter, vooral in combinatie met water. Zowel bij over water als bij uit water gaat ze vlot en met een sprong te water. Als een van de weinigen trouwens, want een Wetterhoun is dan een waterhond, maar de meesten houden toch graag de voeten aan de grond zoals vroeger bij de otterjacht. Belangrijkste winst van vandaag is dat ik de aandachtspunten goed in beeld heb.

Ondanks pittige concurrentie krijgt Jeppie tot mijn verrassing de beker voor meest veelbelovende Wetterhoun. Alleen al zo'n lange dag doormaken en acht proeven doen in een nieuwe omgeving met veel onbekende honden en mensen is al een belevenis op zich, dus dit is een prachtig resultaat.

Spaniel Working Test

Na het presteren op de Clubdiplomadag durf ik het aan om in te schrijven op de eerste officiële Spaniel Working Test in de geschiedenis, 13 april 2019. Er staan vier proeven op het programma, elk met een andere begroeiing. Het maakt Jeppie niet uit: dikke bramenproppen, varens, kreupelhout en buntgras, ze duikt overal in. Alleen zien keurmeesters graag meer het zoekpatroon van een Spaniel, dus voor het schot krijgen we geen punten.

Apporteren gaat prima, maar ook hier verspelen we punten omdat Jeppie op de eerste proef even niet meer weet wat de zitfluit is. Niet steady na het schot is inspringen, dus een nul. Verleiding van de gezellige fotograaf en een springkonijn zijn ook al lastig.

Gelukkig gaat er ook veel goed. Ze groeit gedurende de dag, wordt steeds meer steady, en vooral van de waterapporten word ik heel blij. Nog niet eerder is ze van deze afstanden en uit mijn zicht het water ingegaan. Jawel, we hebben punten! Ik leer veel op mijn eerste officiële WT, en ik zie wat erin zit bij Jeppie: veel!

Het is jammer dat mijn ras bij de Spaniels is ingedeeld. Dat blijft wringen, voor keurmeesters en voor deelnemers, maar ik zie ook geen andere oplossing. De werkwijze is simpelweg niet te

vergelijken. Beoordelen als een Sussex lijkt het meest recht te doen aan hun werkwijze, maar ook dat is het niet.

Frankrijk

Na al deze ervaringen is het weer tijd om flink te investeren in de training. Eind april vertrekken Jeppe en ik naar Frankrijk, voor de trainingsweek 'Optima Forma'. Op de eerste dag starten we met theorie over clickertraining en dan agility. Huh? Het was toch jachttraining? Ja! Disciplines kunnen elkaar enorm versterken. Jeppe en ik vinden het leuk. Gaan we thuis ook doen.

De andere dagen trainen we steeds op andere locaties. Er komt veel aan bod: dubbele apporten, waterwerk, linie lopen, veel markeren, ook markeren op schot en met dummylauncher, dirigeren en gehoorzaamheid. Jeppe heeft de smaak te pakken. Het lijkt wel of alle los getrainde onderdelen ineens goed samen komen in haar hoofd. De afstanden zijn veel groter dan we gewend zijn, en ze levert ook bijna alles perfect af.

Hoogtepunten van de week zijn het redden van een waterapport van een labrador (dat ik dat nog mag meemaken haha!) en een mooi complex apport (lijn, zitfluit, apport van dummylauncher) aan het einde van de week.

Jeppe laat deze week veel goed werk zien. Natuurlijk krijgt ze hier en daar hulp om toch te kunnen werken op succes. Soms een extra schot, kwaak of prrrrt, of de dummy nog eens opgooien, wat mee oplopen of extra inzetten. Belangrijkste winstpunten zijn steadigheid en met snelheid inkomen, dus niet sjok sjok op zijn wetters. Fijn, want ik werk juist aan die snelheid. Wel heel opvallend: soms neemt ze de dummy niet mee, en is ze ogenschijnlijk aan het lummelen. Toch is dat nooit het geval. Ze is dan met de lokale fauna bezig. Een half vergaan molletje is echt leuker dan een dummy, net als een greppel met rattengangen, en zelfs een bot van een koe. En als we bij een trainingssessie kiezen voor dummy's en de duiven in de tas blijven, is er maar een die naar de duiven gaat... jullie raden het al...

Workshop apart wild

Een week na Frankrijk doen we een workshop 'apart wild' bij mijn andere trainer, Herman Riemsdag van Zwart-Goud. Ik heb nog maar weinig met wild getraind dus het wordt spannend. Op het programma staan spreuw, ekster, kraai, patrijs, meerkoet, gans, nerts, haas en vos. Het ene apport (nerts) vraagt wat meer aanmoediging dan het andere (gans), maar het gaat er vandaag vooral om of ze iets uit zichzelf wil oppakken en bij me wil brengen. En dat wil ze: als enige van de groep brengt ze alles binnen. Als je het mij vraagt, wordt dit een beste praktijkhond. Ik hou jullie op de hoogte!

NASCHRIFT:

Op 26 juli jl. heeft Jeppe in Beesd haar eerste C-diploma gehaald, met 46 punten. Zoals mijn trainer Christel Holtrop zegt: clickertraining rocks!

*Tekst: Anita Hoogendoorn
Foto's: Esther Breur en
Anita Hoogendoorn*